

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžo/59/2014
Identifikačné číslo spisu:	1012210862
Dátum vydania rozhodnutia:	19.01.2016
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1012210862.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: U. L. Z., r. č. XXXXXX/XXXX, s adresou M. č. XXX/X, XXX XX K., proti žalovanému: Ministerstvo financií Slovenskej republiky, so sídlom Štefanovičova č. 5, 817 82 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 19. marca 2014 č. k. 2S 2548/12-162, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 19. marca 2014 č. k. 2S 2548/12-162 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Konanie na správnom orgáne

1. Rozhodnutím č.: MF/019108/2012-23 zo dňa 24.09.2012 (ďalej na účely rozsudku len „napadnuté rozhodnutie“ č. 1. 31) žalovaný konajúci prostredníctvom osoby ministra financií Slovenskej republiky ako odvolací orgán príslušný podľa § 84 ods. 3 písm. a) zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej na účely tohto rozsudku tiež „zák. č. 328/2002 Z. z.“) postupom podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „Správny poriadok“) zamietol odvolanie proti rozhodnutiu prezidenta finančnej správy Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č.: 1010103/1014097/2012 z 30.05.2012 (ďalej na účely rozsudku len „prvostupňové rozhodnutie“ - č. 1 35, resp. „prvostupňový orgán“) a napadnuté prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

2. Uvedeným prvostupňovým rozhodnutím sa žalobcovi nevyhovelo vo veci návrhu žalobcu na obnovu viacerých konaní podľa § 62 ods. 1 písm. a) Správneho poriadku, ktoré boli právoplatne ukončené

rozhodnutiami generálneho riaditeľa Colného riaditeľstva Slovenskej republiky, a to konkrétne

- č. 9892/2010-1214, ktorým bola žalobcovi dňom 01.07.2009 v súlade s § 28 ods. 2 a § 81 ods. 1 písm. a) zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 328/2002 Z. z.“) znížená náhrada za stratu na služobnom plate zo sumy 77,86 € na sumu 0,62 €,
- č. 9893/2010, ktorým bola navrhovateľovi dňom 01.01.2010 v súlade s § 28 ods. 2 a § 81 ods. 1 písm. a) zák. č. 328/2002 Z. z. v spojení s § 5 ods. 3 zákona č. 608/2007 Z. z. o štátnom rozpočte na rok 2008 (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 608/2007 Z. z.“) zvýšená náhrada za stratu na služobnom plate o sumu 5,42 € na sumu 6,04 €,
- č. 9921/2010-1214, ktorým bola navrhovateľovi dňom 01.01.2008 v súlade s § 28 ods. 2 a § 81 ods. 1 písm. a) zák. č. 328/2002 Z. z. v spojení s § 5 ods. 3 zák. č. 608/2007 Z. z. zvýšená náhrada za stratu na služobnom plate o sumu 27,07 € na sumu 77,86 €,
- č. 9922/2010-1214, ktorým bola navrhovateľovi dňom 01.07.2008 v súlade s § 28 ods. 2 a § 81 ods. 1 písm. a) zák. č. 328/2002 Z. z. v spojení s § 5 ods. 3 zák. č. 608/2007 Z. z. zvýšená náhrada za stratu na služobnom plate o sumu 653 Sk (21,68 €), a
- č. 9923/2010-1214, ktorým bola navrhovateľovi dňom 01.01.2008 v súlade s § 28 ods. 2 a § 81 ods. 1 písm. a) zák. č. 328/2002 Z. z. v spojení s § 5 ods. 3 zák. č. 608/2007 Z. z. zvýšená náhrada za stratu na služobnom plate o sumu 653 Sk (21,68 €), všetky zo dňa 12.03.2010 (ďalej na účely rozsudku len „skoršie právoplatné rozhodnutia“).

Žalovaný ako odvolací orgán zistil, že prezident finančnej správy Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky po preskúmaní predmetného návrhu dospel k právnomu záveru, že v uvedenom prípade nie sú splnené zákonné podmienky na povolenie obnovy konania a obnovu konaní právoplatne ukončených rozhodnutiami generálneho riaditeľa Colného riaditeľstva Slovenskej republiky, všetky zo dňa 12.03.2010, nepovolil.

3. Ďalej sa žalobca vyjadril k meritu jednotlivých právoplatne ukončených konaní, v ktorých sa rozhodovalo o rôznych finančných náležitostiach žalobcu.

4. Záverom žalovaný ustálil, že návrh na obnovu konania nespĺňa všeobecné predpoklady obnovy konania, nakoľko predmetné stanovisko Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zn.: SRLZ-SZ-1-305/2010 zo dňa 11.08.2010 nepredstavuje dôkaz, ktorý by mohol mať podstatný vplyv na rozhodnutie, keďže sa správny orgán vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu už v odôvodneniach právoplatných rozhodnutí.

5. Ďalej uviedol, že v podanom administratívnom odvolaní neboli uvedené nové skutočnosti, ktoré by poukázali na rozpor so správnymi predpismi a skutočným stavom v napadnutom rozhodnutí alebo iné dôvody, ktoré by preukazovali nesprávnosť alebo nezákonnosť napadnutého rozhodnutia, preto bolo rozhodnuté tak, ako bolo uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozhodnutia.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

6. Proti tomuto rozhodnutiu žalobca podal na Krajský súd v Bratislave viacstranovú žalobu zo dňa 11.11.2012.

7. Krajský súd ako súd prvého stupňa na základe vykonaného prieskumu dospel k záveru, že žalobu je potrebné zamietnuť podľa § 250j ods. 1 O.s.p., pretože napadnuté rozhodnutie a postup žalovaného boli z hľadiska vymedzenia žaloby v súlade so zákonom.

8. Krajský súd opätovne zdôraznil skutkový stav vymedzený právoplatnými rozhodnutiami generálneho riaditeľa Colného riaditeľstva Slovenskej republiky a požiadavkou žalobcu na povolenie obnovy dotknutých konaní s právnou oporou v ustanoveniach § 62 ods. 1 písm. a), b) a e) Správneho poriadku.

9. Podľa krajského súdu v konaní o povolení obnovy konania príslušný správny orgán neskúma, či v

pôvodnom konaní vydané rozhodnutie je v súlade so zákonom alebo či rozhodnutiu predchádzalo úplné zistenie skutkového stavu veci, ale skúma len to, či sú splnené podmienky stanovené v zákone pre obnovenie (povolenie obnovy) konania.

10. Po analýze jednotlivých právnych dôvodov uvedených žalobcom na podporu svojho tvrdenia o oprávnenosti povolenia obnovy konaní krajský súd konštatoval, že žalovaný v konaní dostatočne zistil skutkový stav veci, vyvodil z neho správne právne závery, ktoré náležite odôvodnil, vrátane voľnej úvahy, ktorá nevybočila z medzí prípustného správneho uváženia. Preto krajský súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

III.

Odvolanie žalobcu/stanoviská

A)

11. Vo včas podanom odvolaní zo dňa 09.05.2014 (č. l. 167) proti rozsudku prvostupňového súdu žalobca ako odvolací dôvod uviedol, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.).

12. Nasledovne odvolací súd sumarizuje jednotlivé odvolacie námietky žalobcu, t. j. podľa žalobcu nepreskúmateľnosť rozhodnutia žalovaného má vychádzať z ustanovenia § 59 ods. 1 v spojení s § 47 ods. 3 Správneho poriadku, nakoľko žalovaný sa s argumentáciou obsiahnutou v administratívnom odvolaní absolútne nezaoberal. Najmä v rozsudku krajského súdu nie je ani jediná veta, ktorým by v zmysle platných právnych predpisov potvrdil resp. vyvrátil v odvolaní žalobcu uvedené tvrdenia. Ďalej žalobca označil za zarážajúce, ak krajský súd napísal, že nie je nevyhnutné, aby sa odvolací orgán zaoberal každou vznesenou námietkou samostatne.

13. Tiež tvrdenie krajského súdu, že v konaní o povolení obnovy konania správny orgán skúma len to, či sú splnené podmienky stanovené v zákone pre obnovenie (povolenie obnovy) konania, žalobca spochybnil poukazom na ustanovenie § 244 O.s.p. v spojení s § 46 ods. 1 a 2 Správneho poriadku, nakoľko krajský súd

- nepreskúmal zákonnosť rozhodnutí a postupu žalovaného a ani nepreskúmal ďalšie rozhodnutia, ktoré sa bytostne týkajú predmetnej veci,
- spochybnil argumentáciu žalobcu, že iné právoplatné rozhodnutie krajského súdu potvrdené rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 7Sžo/28/2012 zo dňa 14. augusta 2013 - č. l. 152) nie je novým dôkazom, ktorý privodí (môže privodiť) skutkovú zmenu v konaní,
- sa neriadil judikovanými závermi o predmete správneho súdnictva (napríklad uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. IS/187/2013-290 z 13.02.2014).

14. K argumentácii krajského súdu o prvom dôvode obnovy konania žalovaný uviedol, že nedošlo k právnemu omylu, prax správnych orgánov alebo súdov nepriniesla rozdielny prístup k aplikácii a výkladu právneho predpisu, že tiež nedošlo k zmene právneho posúdenia v obdobných veciach. Uvedený postup označil ako ignoráciu predchádzajúceho právneho posúdenia.

Navyše žalobca poukázal na to, že krajský súd však mal zabudnúť, čo v doplnení podania zo dňa 03.02.2014 uviedol. Najmä poukázal na vyššie citovaný rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a jeho záver, že v zmysle ust. § 28 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. sa za podstatnú zmenu pomerov poškodeného nepovažuje zmena výšky vyplácaného invalidného dôchodku z dôvodu jeho zvýšenia.

15. Rovnako k argumentácii krajského súdu k druhému dôvodu obnovy konania žalobca uviedol, že ak aj krajský súd je v zhode so žalovaným toho názoru, že nejde o rozhodnutie o predbežnej otázke (rozhodnutie ministra financií SR č. MF/023304/2007'-23 zo dňa 08.10.2007 - ďalej na účely rozsudku len „zrušené rozhodnutie“) ku konaniam, ktoré žiadal žalobca obnoviť, keďže doteraz nikto neodôvodnil toto tvrdenie, mohol to prvýkrát urobiť aspoň krajský súd.

Súčasne žalobca vyjadril nesúhlas s názorom, že návrhu na obnovu konania bol podaný po uplynutí prekluzívnej trojmesačnej lehoty. Následne opísal, že Colný úrad Nitra vydal prvotné rozhodnutia, ktoré

Colné riaditeľstvo následne svojimi rozhodnutiami potvrdilo. Žalovanému následne, najmä z dôvodu ignorovania predbežnej otázky, podal podnet na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania a neskôr podnet na obnovu konania, ktoré boli v rozpore so Správnym poriadkom vybavené formálnym listom. Toto protiprávne konanie nakoniec žalobca napadol žalobou na súde.

16. Vo vzťahu k tretiemu dôvodu obnovy konania žalobca poukázal na to, že žalovaný sa absolútne nezaoberal jeho administratívnym odvolaním.

17. Tiež žalobca zdôraznil, že bol údajne požiadaný o poskytnutie úplatku osobou menovanou v odvolaní. Najmä v ňom uviedol, že:

„Nevyvrátiteľné potvrdenie nepravdivého dokazuje rozsudok Krajského súdu v Nitre č. 15S/29/2011-66 zo dňa 22.02.2012, v ktorom rozhodol o zrušení rozhodnutia žalovaného a vrátení veci žalovanému na ďalšie konanie. pričom súd vo svojom odôvodnení konštatuje, že v zmysle ust. § 28 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z. z. za podstatnú zmenu pomerov poškodeného nepovažuje zmenu výšky vyplácaného invalidného dôchodku z dôvodu jeho zvýšenia.

....Zmenila sa len skutočnosť, že sa jedná o právoplatné rozhodnutie potvrdené Najvyšším súdom SR. Jednoznačne je preukázané, že sa jedná o rozhodnutia ktoré sa opierajú o dôkazy, ktoré sa rozhodnutím Najvyššieho súdu SR ukázali ako nepravdivé. Aj na základe vyššie uvedeného nespochybniteľné vzniká povinnosť obnovy konania.“

18. Záverom žalobca navrhol rozsudok krajského súdu zrušiť [Najvyšší súd Slovenskej republiky musí informovať žalobcu, že predmetný rozsudok krajského súdu bol vydaný senátom 2S Krajského súdu v Bratislave a nie iba podpisujúcim predsedom tohto senátu].

B)

19. V spise krajského súdu sa v čase vynesenia rozsudku odvolacím súdom nenachádzalo vyjadrenie žalovaného.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

20. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku tiež „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250ja ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 2 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch) dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok krajského súdu je vo výroku vecne správny a vydaný v súlade so zákonom, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

21. Po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä podmienky konania a okruhu účastníkov) sa Najvyšší súd celkom stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených žalovaným správnym orgánom, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise. Na druhej strane podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáha preskúmania rozhodnutia žalovaného, je právna otázka, či rozsudok správneho súdu (v čase podania žaloby, t. j. 15.11.2012 ešte neprávoplatný - až 14.08.2013) o zrušení iného rozhodnutia žalovaného týkajúci sa obdobnej právnej problematiky, má relevantný vplyv na povolenie obnovy konania o skorších právoplatných rozhodnutiach.

Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

22. Žalobca svoje odvolanie oprel o viacero námietok. Za účelom riadneho prieskumu zákonnosti

napadnutého rozhodnutia sa musí Najvyšší súd primárne vysporiadať s námietkami, ktoré žalobca využil na spochybnenie preskúmateľnosti zákonnosti napadnutého rozhodnutia. Až po vyslovení ich nedôvodnosti súdom vzniká právo žalobcovi na prieskum zákonnosti samotného rozhodnutia (meritórne námietky).

23. Avšak v súvislosti s hore položenou otázkou Najvyšší súd vopred avizuje, že po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p., že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v prevažujúcom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednáwanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na rekapituláciu niektorých vybraných bodov odôvodnenia napadnutého rozsudku a doplnenia svojich odlišných, resp. doplňujúcich zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 v spoj. s § 250l ods. 2 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody) najmä vo vzťahu k hore vymedzenej právnej otázke.

25. Najvyšší súd z pripojeného spisu krajského súdu zistil, že žalobca prostredníctvom svojho návrhu zo 07.05.2012 na obnovu konania (č. l. 45) uviedol ako dôvody povolenia obnovy konania skôr právoplatných rozhodnutí tieto ustanovenia:

- § 62 ods. 1 písm. a) Správneho poriadku s poukazom na rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 22.02.2012,
- § 62 ods. 1 písm. b) Správneho poriadku s poukazom na rozhodnutie ministra financií SR č. MF/023304/2007-23 zo dňa 08.10.2007, prostredníctvom ktorého sa mala riešiť predbežná otázka v tejto právnej veci, t. j. zníženie náhrady na služobnom plate a ďalej
- § 62 ods. 1 písm. e) Správneho poriadku s poukazom na to, že skôr právoplatné rozhodnutia sa dosiahli trestným činom, nakoľko pri ich vydávaní boli ignorované zákonné lehoty v zmysle ust. § 49 ods. 2 Správneho poriadku.

26. Prvostupňový orgán sa k týmto dôvodom povolenia obnovy vyjadril (č. l. 37 a 38) tak, že „Obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má slúžiť na nápravu skutkových omylov a je možné ho povoliť len na základe taxatívne ustanovených zákonných dôvodov. Pri skúmaní predmetného návrhu na obnovu konania bolo potrebné sa zamerať na dodržanie zákonných podmienok, ktoré zakladajú nárok navrhovateľa na obnovu konania.“

27. Následne sa prvostupňový orgán vyjadril k jednotlivým dôvodom na obnovu konania uvádzaných žalobcom a podrobne ich analyzoval v zmysle účinkov ustanovenia § 63 ods. 3 Správneho poriadku a v súvislosti s plynutím objektívnej (3 ročnej) ako aj subjektívnej (trojmesačnej) lehoty. Uplynutie subjektívnej lehoty pri zrušenom rozhodnutí prvostupňový orgán objasnil nasledovne:

„Pokiaľ ide o skúmanie trojmesačnej subjektívnej lehoty, túto bolo potrebné posudzovať v nadväznosti na dôvody, na základe ktorých navrhovateľ obnovu konania žiada.

... V danom prípade rozhodnutie ministra nie je možné považovať za rozhodnutie o predbežnej otázke, pričom je potrebné konštatovať, že pri tomto dôvode obnovy konania nebola zo strany navrhovateľa dodržaná trojmesačná subjektívna, nakoľko na toto rozhodnutie ministra financií SR poukazoval už vo svojich odvolaniach proti rozhodnutiam, ktorých otvorenie žiada a generálny riaditeľ CR SR sa touto jeho námietkou v odvolacom konaní zaoberal.“

28. Nakoľko žalobca hore uvedené argumenty o uplynutí 3 mesačnej subjektívnej lehoty vo svojom odvolaní nespochybnil, resp. nedoložil svoje námietky relevantnými skutočnosťami, že tomu tak nebolo, tak sa Najvyšší súd s touto argumentáciou prvostupňového orgánu stotožňuje a z uvedeného dôvodu nie je možné sa zaoberať s meritom dotknutých právnych dôvodov na povolenie obnovy konania.

29. Krajský súd si uvedené tiež osvojil a ďalej navyše vyslovil ďalšie argumenty (str. 8 a 9 jeho rozsudku) týkajúce sa možnosti uplatniť právo na obnovu konania pri takto žalobcom uvedených dôvodoch povolenia obnovy.

30. Následne krajský súd označil žalobnú námietku o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia, s čím sa Najvyšší súd stotožňuje. V zmysle procesnej zásady dvojinstančnosti správneho konania, ktorá je zakotvená najmä v ustanovení 57 Správneho poriadku tak prvostupňové ako aj odvolacie konanie tvoria jeden procesný celok, v ktorom má odvolací správny orgán právomoc napraviť procesné alebo iné pochybenia prvostupňového orgánu.

Pokiaľ však odvolací správny orgán dôjde k záveru o zákonnosti odvolaním napadnutého prvostupňového orgánu, potvrdí ho s tým, že alebo bližšie objasní niektoré nejasné právne závery alebo si ich osvojí. Toto nastalo v prejednávanej veci.

31. Ďalej žalobca vo svojej žalobe tiež argumentoval rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 263/2010-163 zo dňa 12.07.2012 v právnej veci tohto žalobcu o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. MF/021072/2010/1-23 zo dňa 09.09.2010, ktorým uvedený súd rozhodol o zrušení uvedeného rozhodnutia žalovaného a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie.

Najvyšší súd v súvislosti s uvedeným musí zdôrazniť, že pre správny orgán je v zmysle § 250j ods. 7 O.s.p. záväzný rozsudok súdu iba vydaný v súdnom prieskume konkrétneho rozhodnutia správneho orgánu. Uvedené ustanovenie nemá vplyv na tzv. precedenčné pôsobenie rozhodnutí niektorých medzinárodných súdnych orgánov do slovenského právneho poriadku (napríklad Súdny dvor Európskej únie, resp. Európsky súd pre ľudské práva) popri niektorých nálezoč Ústavného súdu Slovenskej republiky. Nakoľko žalobca sa precedenčných účinkov rozhodnutí žiadneho z uvedených súdnych orgánov nedovoľoval, musel Najvyšší súd aj jeho poukaz na rozsudok, a to aj neskôr v súdnom prieskume, ktorý vykonával na prvom stupni krajský súd, vyhodnotiť ako irelevantnú na rozhodnutie vo veci.

32. V súvislosti s uvedeným musí Najvyšší súd opätovne citovať z prvostupňového rozhodnutia, kde sa k tejto námietke správne vyjadril prvostupňový orgán nasledovným spôsobom najmä s dôrazom na jeho materiálnu nedostupnosť v čase správneho konania vo veci skôr právoplatných rozhodnutí:

„Z uvedeného[citácia § 61 ods. 1 písm. a) Správneho poriadku] vyplýva, že ak určité skutočnosti nastali až po právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, nie sú dôvodom na obnovenie konania. Ďalej sa na obnovu konania vyžaduje, aby tieto skutočnosti boli takej kvality, aby v prípade, ak by sa uplatnili v pôvodnom konaní, mohli zmeniť názor na rozhodnutie vo veci. V danom prípade rozsudok Krajského súdu v Nitre, ktorý navrhovateľ uvádza ako dôvod obnovy konania, nespĺňa zákonné predpoklady na to, aby ho bolo možné považovať za relevantný zákonný dôvod na obnovenie konania, nakoľko v danom prípade ide z právneho hľadiska len o odlišný právny názor, výklad právnych noriem, teda nejde o novú skutočnosť alebo dôkaz, a navyše tento rozsudok neexistoval v čase vydania pôvodných rozhodnutí, a nemá podstatný vplyv na rozhodnutie vo veci samej.“

V.

32. Odvolací súd vzhľadom na námietky uplatnené žalobcom uvádza, že napadnuté rozhodnutie má všetky formálne i obsahové náležitosti rozhodnutia v zmysle § 47 Správneho poriadku. Uvedené rozhodnutie správneho orgánu vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktoré je logicky vyhodnotené a riadne právne posúdené. Odvolací súd sa stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi zistených v predchádzajúcich konaniach o tom, že žalobca nepreukázal žiadny ním prezentovaný dôvod, že je dôvodom predpokladaným zákonodarcom na povolenie obnovy konania, pričom pri niektorých dôvodoch ním uvádzaných vznikla prekážka uplynutím subjektívnej lehoty.

Počas konania nebolo účastníkmi naznačené ani odvolací súd nedospel k záveru, že by sa vyskytli prekážky pre konanie z dôvodov neústavnosti alebo potreby výkladu komunitárneho práva aplikovaných právnych predpisov a súvisiacich právnych aktov orgánov Európskej únie, pre ktoré je potrebné konanie prerušiť.

33. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu Najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

34. O práve na náhradu trov odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého neúspešnému žalobcovi právo na náhradu trov tohto konania nevzniklo.

35. Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava sociálne-poistných vzťahov spojených s výkonom štátno-služobného pomeru je spojená s verejnoprávnymi vzťahmi), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).